

9.

BOB

Válka je život vynásobený nějakým číslem, o kterém nikdo nikdy neslyšel.

SEBASTIAN JUNGER

Následujícího dne jsem nastoupil do letadla mířícího do Kábulu a o tři dny později jsem byl zpátky na Stonu, cítil se lépe a značně se mi ulevilo, že je moje nádobíčko nedotčeno. Velitel Stowe mne informoval, že jsem dorazil právě včas, protože Converse se s námi měl sejít následujícího dne.

Během příprav na schůzku za mnou přišel jeden z GB – potetovaný, svalnatý týpek Wade – a zeptal se, jestli bych si nechtěl trochu zastřílet s CTPT.

„Jasně,“ zareagoval jsem a s radostí jsem se chytl příležitosti upustit trochu páry.

„Už jsi střílel z AKáčka?“

„Jo, ale ne tak často, jak by se mi líbilo.“

„V tom případě je dneska tvůj šťastnej den.“

S několika dalšími muži GB a účetním, který k nám zavítal na návštěvu z finančního oddělení, jsme se nasoukali do hiluxu a vyjeli jsme na střešnici vytvořenou ve vyschlém korytu řeky. Doprovázelo nás ještě jedno auto plné CTPT.

Všichni na Stonu, včetně týpků od komunikačních prostředků a úředníků, museli být [REDAKCE] a [REDAKCE] způsobilí. Většina těchto lidí však z ruských braní jako AK-47, pistole Makarov nebo kulometu PKM nikdy nevystřelila. Já ano, a chopil se proto příležitosti se před CTPT jaksepatří předvést. Když jsem jednoručně vystřelil z AK a zračně trefil terč vzdálený sto yardů, Afghánci říčeli a vykřikovali.

Byla to trefa šťastná, kterou bych zopakovat nedokázal, ani kdybych to zkoušel tisíckrát. Jakmile jsem vypálil z kulometu PKM namontovaném na korbě hiluxu, zasekl se mi v hlavní náboj, což bylo nebezpečné, protože mi to mohlo vybuchnout do obličeje. Wade zbraň prohlédl a nahlásil vadný náboj, poté mne informoval, že se během této kratochvíle zbavujeme nespolehlivé a [REDAKCE] munice.

Diky, Wade, že mi to říkáš až teď.

Muži GB rovněž přitáhli bednu granátů a Wade prohlásil: „Zbavíme se i těchhle zlobivejch kluků.“

Granáty se dělily na různé velikosti a typy. Jeden jsem zvedl a zeptal se: „Jaký je tenhle?“

„Tříštivý.“

Hodil jsem jej přes hromadu hlíny a zacpal si uši. *Bo-oom!*

Wade se otočil na účetního a jeden granát mu nabídl. „Chceš si taky jeden hodit?“

„Jasně,“ odpověděl chlápek, jenž svým vzhledem připomínal vědátora.

Zápasil s pojistkou, Wade ji tedy vytáhl za něho. Účetní však granát hodil jako nějaká holka a ten přistál na zemi stěží šest stop od nás.

Wade zaječel: „K zemi!“

Další z GB zařval: „Co máš za problém, kámo? Tos nikdy nehrál baseball?“

Ka-plow!

Wade, jenž se tisknul k zemi přede mnou, sebou trhl a zaúpěl.

„Koupils to?“ Zeptal jsem se.

Wade to schytl do oblasti pasu a stehén. Protož to byl pravý drsňák, vyšplhal se za volant a odřídil celou zpáteční cestu na základnu. Úředník na sedadle spolujezdce připomínal ducha.

Wade se k němu otočil a prohodil: „Alespoň jsi mě nezastřelil, kluku.“

Hiluxem se rozlehl smích nás ostatních. Večer jsem se se šéfem Stowem odebral na schůzku s Conversem a zdravotník se mezitím bavil vytahováním střepin z Wadeova zadku.

Converse dorazil připraven a poskytl nám přesnou lokaci [REDAKCE], na níž se náš cíl z řad Al-Káidy hodlal během následujících dvou dnů, v průběhu svatby, zdržovat. [REDAKCE]. Řekl, že nám po Scimitarově příjezdu napíše esemesku s heslem „*73“.

„Zbytek je na vás,“ dodal.

Eseseska přišla zítřejšího dne v šest večer. [REDAKCE]. Dvacet minut nato Converse potvrdil Scimitarovo zabití. [REDAKCE]

Velitel Stowe si mne zavolal do kanceláře a podal mi doutník. „Dobrá práce, pane Zmaraji, a díky moc, že ses tady ukázal. Teď seš výjimečnej, protože Converse tě zbožňuje a chce mluvit výhradně s tebou.“

Vrátil jsem se na základnu Vádí a měl ze sebe dost dobrý pocit, rovněž mne však sužovaly pochybnosti, jakmile mi došlo, že jsem sehrál

roli v usmrcení jiného člověka. V době činu jsem byl ze Scimitarova odrovnání nadšen. Pomohl [REDACTED], takže srát na něho, byl to terorista a nyní je mrtev.

Čím více jsem však nad tím hloubal, tím více mi docházelo, že nám ze zabití Scimitara nekáply žádné zpravodajské informace. Nebylo by bývalo mnohem lepší zajmout ho a následně vyslechnout? Takto bychom se mohli dovědět o budoucích plánech Al-Káidy a zabránit připravovaným útokům. V úvahu přicházela i lepší varianta: Co kdybychom se ho pokusili přetáhnout na naši stranu?

Samozřejmě by to nemuselo vyjít, ovšem jak jsem zjišťoval ze spolupráce s aktivy vyvíjenými na základně Vádí, v tomto koutě světa bylo možné cokoli. Dokonce i zarytí velitelé Tálibánu a pobožní vůdci se uvolovali prodávat informace za peníze. Proč se tedy nepokusit vybudovat síť se zdroji uvnitř Al-Káidy?

Toto moje uvažování rychle narazilo na dvě byrokratické slepé uličky. V souladu s předpisy Agentury bylo téměř nemožné [REDACTED] zdroj, který patřil k teroristům nebo známým nepřátelským bojovníkům. I kdyby tedy Scimitar byl s Conversem nebo nějakou jeho spojku ochoten spolupracovat, nemohli bychom na to přistoupit, neboť Scimitar měl na svědomí útoky na Spojené státy. Navíc existovalo vládní nařízení podepsané prezidentem Obamou z 22. ledna 2009, jež Agentuře zakazovalo uplatňovat tzv. rozšířené techniky výsledků (EIT) včetně waterboardingu, hypotermie a fackování.

Byl jsem svědkem situací, kdy jsme pomocí EIT vytáhli ze zajatých teroristů zpravodajské informace, a věděl jsem, že nám tyto metody pomohly Al-Káidu ochromit a zabránit četným útokům. [REDACTED] se zákazem, mnoho lidí shledalo EIT morálně zavrženímhodné a z politických důvodů se ani nechystala revokace tohoto nařízení.

Scimitar by si možná při použití schválených výslechových metod vylil srdce. Třeba měl syna, dceru nebo jiného příbuzného, který potřeboval lékařskou pomoc, respektive se topil ve velkých dluzích, a my bychom mu mohli nabídnout pomocnou ruku výměnou za informace. Možná bychom se mu dokázali dostat do hlavy a vyzvědět něco o strategii, plánech a koordinování Al-Káidy. A možná ne. Na každý pád nepřicházela po jeho smrti žádná z těchto eventualit v úvahu.

Od mého návratu na základnu Vádí uplynulo několik týdnů. Jednoho dne vkráčel do mé kanceláře šéf Nealy a zeptal se: „Máš chvílku, Markhore?“ (Toto jméno jsem používal jako svůj volací znak ve vysílačce během komunikace).

„Samozřejmě. Co se děje?“

„Chtěl jsem tě informovat, že na Stone už nemusíš.“

„Jak to? Myslel jsem, že se mnou Converse spolupracovat chce.“

„Converse je mrtvý.“

„Och, kurva.“

„Nebudeš tomu věřit, ale zabil ho [REDACTED].“

„Jak? Zastřelil ho?“

„Ne. Converse si na tržišti kupoval jablka a tenhle [REDACTED] se sebevražednou vestou k němu přišel, objal ho a odpálil se.“

„Kurva.“ Klesl jsem do svého křesla a snažil jsem se vyrovnat se zvrácenou skutečností, že [REDACTED] vycvičili a vybrali, aby vzal někomu život.

„Já vím,“ dodal Nealy. „Nikdy předtím jsem o ničem podobným neslyšel.“

Zase ty zkurvený IEDěčka, zaklel jsem v duchu. IED zabíjela stovky příslušníků amerických a ISAF jednotek a další stovky civilistů a afghánských členů policie i armády. IED trojitého agenta Al-Káidy zabilo v lednu v Chóstu devět zaměstnanců CIA a nyní připravilo o život náš nejlepší zdroj v Afghánistánu.

Zkušenost s Conversem mne naučila, že lze řídit síť zdrojů sahající hluboko do [REDAKCE], i do srdce teroristické organizace. Také jsem zjistil, že každé mnou řízené aktivum představuje vlastní individuální šachovou partii. Čím více aktiv jsem řídil, tím více šachových partií bylo zapotřebí simultánně hrát. Byla to ošidná a komplikovaná hra s potenciálním vyústěním v „šach-mat“, respektive aktivum, z něhož se stane krysa donášející Tálibánu, což by mohlo mít za následek moji smrt nebo napadení naší základny.

Samozřejmě jsem disponoval tou možností smést figurky ze šachovnice, nemělo-li nadále smysl v dané partii pokračovat (když aktivum plýtvalo mým časem). Stanovit, kdy šachovnici převrátit, trvalo u některých týdnů. Ovšem jako to platí u čehokoli jiného, čím více partií jsem s nimi odehrál, tím lépe a rychleji jsem dokázal určit jejich pravdomluvnost a přínosnost.

S Abdulem a Hadži Džanem jsem opětovně navázal spolupráci v bodě, v němž ustala. S oběma jsem se setkal zvláště i dohromady a poté využil informace získané od každého z nich, abych na jejich základě prověřil toho druhého. Někteří důstojníci z HQ chtěli, abych Hadži Džana kvůli jeho blízkým vazbám k vedení Tálibánu vůbec neřídil. Jiní říkali, že bych se s ním měl přestat stýkat, dokud neprokáže, že je tím, kým tvrdí.

Všem těmto lidem jsem odpovídal jednoduše: Dal nám telefonní čísla. [REDAKCE]

Čím více mi toho prozradil, tím větší měrou měnili šéfové z HQ svá stanoviska. V rámci krátkého časového úseku identifikoval desítky tálibánských velitelů žijících na opačné straně hranice [REDAKCE]. Znali jsme jejich jména, tváře a v mnoha případech i telefonní čísla, a tudíž jsme mohli sledovat jejich pohyb.

Předtím, když speciální operační jednotka vtrhla do podezřelého bezpečného úkrytu Tálibánu, mohli její příslušníci vykopnout dveře a najít bandu maníků, kteří se vzájemně oslovovali jménem Mohamed, a netušit, kdo ve skutečnosti jsou. Nyní přesně věděli, koho zatknout.

Během jednoho z mých týdenních setkání s Abdulem a Hadži Džanem v přepravním kontejneru jsem Hadži Džanovi pověděl o své touze zastavit činnost Tálibánu, konkrétně zatnout tipec jejich sítí s IED. Prozradil mi, že velení Tálibánu a síť s IED jsou dva samostatné subjekty, což jsme si nikdy předtím neuvědomovali. ██████ předpokládali, že velitelé Tálibánu z Květy nakupují trřaskavý materiál a následně jej posílají do ██████, kde jej pěchovali do IED a sebevražedných vest. Vesty a IED byly nato rozváženy bombovým atentátníkům naverbovaným v madrasách.

Hadži Džan mi objasnil, že Tálibán zajiřtuje celou operaci s IED externě prostřednictvím ██████ obchodníka. Jinými slovy, Tálibán objednal určitý počet IED a sebevražedných vest a ██████ obchodník tyto objednávky vyřizoval.

Lidé z HQ tomu zprvu dokázali uvěřit jen stěží, jenže Hadži Džan onoho ██████ obchodníka, který celou operaci řídil z ██████, přímo jmenoval. Přiřadil jsem mu krycí jméno Wolverine²⁵.

Hadži Džan pronesl: „Vřichni v ██████ (měřtě na opačné straně hranice) o tomhle muži vědí. Lidi v mých meřitách a madrasách vyslovují jeho jméno neustále.“

Byl jsem pevně rozhodnut zjistit o Wolverinovi vře, co pūjde. S tímto cílem v mysli jsem se zeptal: „Až uvidíš tálibánského ██████, můžeš se ho na Wolverina optat a zjistit toho o něm co nejvíc?“ „Ano, Zmaraji, tuto informaci ti obstarat dokážu.“

Vrátil se za týden i s Abdulem a popisem Wolverina. Nepřinesl mi jeho fotografii nebo telefonní číslo, ale prozradil mi, jakým autem jezdí, i číslo poznávací značky toho auta.

„Jak jsi tohle zjistil? Nějaký tvůj známý ho musel nedávno vidět.“

„Ano, tuto informaci jsem získal od tálibánského velitele, který se s ním stýká v jednom kuse.“

„Vážně? Jak blízký máš s tímto velitelem vztah?“

„Velmi blízký. Ve skutečnosti je to můj ██████████ (příbuzný).“

„Počkej chvíli. Máš ██████████ (příbuzného), který zastává funkci tálibánského velitele?“

„Ano.“ Sděлил mi jeho jméno, jež jsem poznal. Předcházela ho pověst opravdové osiny v zadku ISAF.

S myšlenkou, že je to příliš dobré, než aby to byla pravda, jsem namítl: „Nevěřím ti.“

Abdul do našeho rozhovoru vstoupil tvrzením: „Říká ti pravdu.“

V myšlenkách jsem se vrátil ke špionážní síti vybudované Conversem a její efektivitě. V mysli se mi již rojily plány související s několika budoucími kroky a otázal jsem se: „Hadži Džane, pověz mi, proč jsi dnes přišel?“

Zatahal se za plnovous a odvětil: „Nemám rád válku. Jsem Afghánec a nelíbí se mi, co se děje. Podporuji Tálibán, ale chci, aby válka skončila. Myslím, že by měl Tálibán vyjednat dohodu.“

Baštil jsem mu asi 30 % těch jeho řečí, ale na oko jsem souhlasně přikývl.

„Jsi moudrý muž. A jako moudrý vůdce musíš přesvědčit svého ██████████ (příbuzného), aby smýšlel stejným způsobem.“

Velice se zamračil a pohlédl na Abdula.

„Jsi velice vážená ██████████ osoba a velitel je mladý muž. Musíš se mu dostat do hlavy a přesvědčit ho o špatnosti války. Pověz mu, že znáš východisko, jímž jsou peníze, které můžu poskytnout jemu i jeho rodině. Ty to dokážeš. Víím, že ano.“

Hadži Džan mne počastoval skeptickým pohledem a pravil: „Můžu to zkusit.“